

‘WE GAAN ONDERGRONDS’,

zeiden de broers Mario en Toon Huijbers en een paar van hun vrienden uit Overasselt tegen elkaar, toen omstreeks 1943 alle jongens van hun leeftijd in Duitsland moesten gaan werken. *Trees Rengers-Huijbers* was vijfenhalf jaar toen Duitse soldaten op hun erf aan de Donderbergweg kwamen zoeken naar haar broers. De gebeurtenissen van die dag staan nog steeds op haar netvlies gegrift. Trees vertelt:

De ondergrondse schuilkelder

‘De jongens gingen letterlijk onder de grond en groeven in het bos naast ons huis een groot gat. Daarop kwam een stevig dak van houten stammen met daarbovenop weer een flinke lading zand met een luchtkoker voor de frisse lucht. Vader plantte er jonge boompjes op en langs het pad naar de ingang zette hij twee schommels. Toen de ondergrondse schuilkelder zover klaar was mocht moeder (ze was echt heel zwaar) er over heen lopen. Als het dak haar kon houden, was het ook bestand tegen een paar Duitse soldaten met hun zware kistjes.

gezin Huijbers met 13 v.d. 18 kinderen, 1940, foto Trees Rengers-Huijbers

Mijn broers en hun vrienden zaten vaak in dat hol en rookten dan tabak van eigen teelt. Vader waarschuwde als er onraad was, want dan mocht er natuurlijk geen rook uit de koker komen.

Verraad

Op een dag kwamen Duitse soldaten ons erf op om alles te doorzoeken en ze liepen die dag wel tot 3 keer toe over die schuilkelder, maar ze vonden niks, niemand en dat maakte hen zo kwaad. Ik vergeet het nooit meer, ik zie het nog

voor me. Een van die Moffen richtte zijn geladen geweer op het hoofd van mijn vader, met de loop op vaders schouder. Hij moest zeggen waar zijn zoons waren, anders kreeg hij de kogel. Kun je je dat voorstellen? Wij, mijn tweelingzusje Corrie en ik en de jongere kinderen, deden niks anders als huilen en mijn moeder stond die hele dag voor het Mariabeeldje te bidden.

Maar vader bleef de rust zelf, hij zei: 'Ik weet echt niet waar mijn zoons zijn.' En dat kwam zo overtuigend over, dat de Duitsers hem uiteindelijk geloofden. Vader wist dat de soldaten gek op uien waren en met een zak uien zijn ze vertrokken. Wat een opluchting na al die angst.

Later hoorden we, dat vlak bij ons in de buurt een Moffenvriend – een NSB' r - woonde die hen heeft verraden! Die kreeg na de oorlog zijn verdiende loon en ging voor een tijd de gevangenis in.

Waarschijnlijk zijn mijn broers door het verblijf in die ongezonde, rokerige 'ondergrondse' omgeving vroeg overleden. Mario kreeg tbc en op zijn 34^e leukemie. Toon was 39 toen hij leukemie kreeg.'

Fragment uit een interview van 2016 met Trees Rengers Huijbers

Liesbeth Arts van Casteren

juni 2018